

Lejla Ličina, Srednja šola tehniških strok Šiška, Ljubljana

Mentorica: Marjana Šoš

ŽIVLJENJE JE TO, KAR IZ NJEGA NAREDIMO

Čas je v človekovem življenju nekaj najbolj pomembnega – čas je naše življenje. Izkoristiti ga moramo z dobrimi, pozitivnimi trenutki, ki nas osrečujejo in nam rišejo nasmeh na obraz.

Avtor nas s pesmijo želi opozoriti na to, da je življenje dragoceno – dragocen je naš čas in prav tako vse ure, ko smo jezni, žalostni in nesrečni. Seveda v življenju ni mogoče živeti brez občasnih padcev in razočaranj, a nikoli ne smemo obupati in se vdati v usodo. Ko pridejo težki trenutki, včasih ne vidimo izhoda, se jezimo in obupujemo, ampak to ni prav. Težko se je prepričati, da bi razmišljali drugače, saj je že v človekovi naravi, da čuti (jezo, obup ...), ampak ko nam to uspe, živimo lažje.

Ne obremenjujmo se z nepomembnimi težavami, četudi se zdijo nerešljive. Težave se pač pojavijo in bodo ostale, če se jezimo ali če smo naravnani pozitivno. Za nas, za vsakega človeka posebej je pomembno, da najde svoj mir, da dneve, ki so mu namenjeni, preživi v miru in z veseljem. Vse, kar sem do sedaj napisala, je pomembno zame in očitno tudi za avtorja, saj je vse razvidno iz pesmi. Avtor je dojemal življenje kot nekaj enkratnega, neponovljivega. Zavedal se je, da nam je dana ena priložnost, da živimo, ustvarjamo in je to tudi cenil.

V zbirki Ljubezen naj gre vedno v cvet je ogromno pesmi, ki opominjajo na pozitivne strani življenja, že samo zaradi tega, ker jih je napisal Frane Milčinski Ježek, ki je bil pozitiven človek. V večini pesmi iz te zbirke lahko najdemo pozitivne stvari v življenju, tudi v tistih, ki na prvi pogled niso take, saj skozi njih vidimo, da naše življenje morda ni tako slabo, kakor morda tarnamo vsak dan in da le nismo tako zelo ubogi kot se nam velikokrat zazdi.

Res je, da so to le pesmi, ampak vseeno lahko v njih najdemo nekaj, kar morda polepša pogled na naše življenje, saj se zagotovo nekje po svetu dogaja to, kar smo prebrali v pesmi.

Žal smo ljudje pač takšni, da lažje odpravimo in preživimo svoje težave, če vemo, da ima nekdo še večje težave od nas. Izpostavila bi lahko npr. kakšno pozitivno pesem z ljubezensko tematiko.

Ob branju takšnih pesmi je naše počutje odvisno od našega ljubezenskega stanja. Če smo zaljubljeni nesrečno, bomo, večinoma, ob takih pesmih postali malce žalostni. Če pa smo zaljubljeni srečno, se ob takem branju pojavita veselje in razigranost, da smo deležni sreče.

Ni pa vedno odvisno le od tega. Če se uspemo prepričati v to, da je življenje nekaj lepega, lahko tudi nesrečno zaljubljeni drugače doživljamo takšno pesem, in sicer tako da upamo in komaj čakamo, da se bodo te lepe stvari zgodile tudi nam – ostanemo pozitivni in ne obupujemo.

Ljudje smo si zelo različni. Vsi vemo, da se vsakemu zdijo najhujše njegove težave in da jih vsi drugače doživljamo. Težave v življenju (v pesmi opisane kot »temni dnevi«) so vedno bile in vedno bodo, bodisi majhne ali velike in z njimi se moramo soočiti in se jim postaviti po robu s pozitivnim razmišljanjem. To je lahko reči, napisati še lažje, uresničiti pa malo težje. A vseeno se splača potruditi, ostati miren in se zadržati ob napadih jeze in obupa, saj bomo s tem naredili veliko zase in tudi za ljudi okoli nas, saj bodo tudi oni v naši družbi bolj veseli. S tem vsekakor ne mislim, da je težave treba pozabiti in se o njih z nikomer pogovarjati, saj se je ravno pogovarjati treba, da težave rešimo!

Govorim o tem, da je treba spremeniti odnos, ki ga imamo, do vseh stvari, ki se nam dogajajo in nam niso po godu – jih dojemamo kot temne dni. Poiskati moramo nekaj, kar nas drži pokonci, tudi če ne najdemo nič drugega kot življenje samo, saj je že to dovolj velik dar in v bistvu vse, kar imamo.

Nič ni samoumevno in lahko smo veseli za vsak nov dan, v katerega se zbudimo, in za vsako noč, ko lahko mirno spimo. To je morda preprosto storiti, ampak – kot sem že prej zapisala, je težko uresničljivo, saj je zelo malo takšnih ljudi, ki bi bili sposobni vsaj malo olajšati življenje sami sebi, saj si ga s preobremenjevanjem samo uničujejo, pa se tega sploh ne zavedajo.

Avtor pesmi, kot tudi zbirke, iz katere je vzeta pesem, je Frane Milčinski Ježek. Rodil se je 14. decembra 1914 v Ljubljani, kot tretji otrok. Njegov oče je bil sodnik in uspešen pisatelj, Frane pa je šel po njegovih stopinjah. Najprej je neuspešno študiral pravo in slavistiko, nato pa se je bolj resno posvetil medijem in pisanju. Njegov psevdonim Ježek izhaja iz zabavne igre »Ježek in Jožek«, v kateri je igral na začetku svoje kariere. Bil je režiser, scenarist, pisatelj in v vsem je bil zelo uspešen.

Pisal je za otroke, mladino in tudi za odrasle. Leta 1941 so ga aretirali, saj je izjavil, da vojne ne bodo zmagali ne Italijani in ne Nemci. Po odsluženi enoletni kazni je bil zaposlen na radiu. Njegovo delo Zvezdica zaspanka je bila prva radijska igra za otroke, za katero je dobil tudi nagrado.

Leta 1975 je dobil Prešernovo nagrado za življenjsko delo. Njegov sin, režiser/scenarist Matija Milčinski, je posnel tudi dokumentarec, ki govori o Ježkovem tragikomičnem življenju.

RTV vsako leto podeljuje Ježkovo nagrado, Ježku v spomin.

Frane Milčinski je bil vedno nasmejan človek, ki je na življenje poskušal gledati kar se da pozitivno.

Njegov odnos do življenja se izraža tudi v njegovih pesmih in ostalih delih. Ljubil je to, kar je delal, zato je bil vedno srečen človek. Premalo ljudi resnično ljubi, kar počno v življenju in tudi iz tega v veliki meri nastajajo razočaranja in žalost, zato je dobro premisliti, kaj nas v življenju zares veseli in se v to tudi podati. Svet je poln žalosti in obupa, zato potrebujemo več pozitivne energije in zagona za življenje.